

Хилонъ слѣзе отъ мулета и, като повика единъ момъкъ, който минуваше край него, каза му:

— Азъ съмъ служителъ Христовъ и епископъ. Подрѣжъ нашитъ мулета и ще получишъ моето благословение и опрощение на грѣховетъ.

И безъ да дочака отговоръ, той му пусна въ рѣцѣтъ юларитъ, а самъ съ Виниция влѣзе въ тълпата, която идѣше.

Слѣдъ малко влѣзохъ въ подземieto и, при слабата свѣтлина на фенеритъ, вървѣхъ по тъмния коридоръ, додѣ стигнахъ въ обширна пещера, отъ която, очевидно, сѣ иска-рвали по-рано камъни, както показвахъ прѣсно дѣланитъ стѣни.

Тамъ бѣше по-видело, отколко въ коридора, защото освѣнъ лампади и фенери, горѣхъ и факели. При тѣхната свѣтлина Виниций видѣ тѣла отъ колѣничили хора съ издигнати къмъ небето рѣцѣ. Той никѣдъ неможа да намѣри ни Лигия, ни Петра, ни Лина, но го заобиколихъ лица тържествени и развълнувани. По нѣкои отъ тѣхъ можеше да се чете ожидание, тревога и надежда. Огньтъ се отражаваше въ бѣлизинитъ на издигнатитъ очи, потъ капѣше отъ бѣлитъ като варъ чела; едни пѣяхъ, други съ възбуждение повтаряхъ Христовото име, трети се бияхъ въ гърдитъ. Бѣше явно, че отъ минута на минута очакватъ нѣщо необикновено.

Но ето пѣнието утихна и надъ събралитъ се въ дъл-бѣтината, образувана отъ искаранъ огроменъ камъкъ, се по-каза познатиятъ Виницію Криспъ съ безсѣзнателно, блѣдно, фанатическо и строго лице. Очитъ на всички се обърнахъ къмъ него, като да очаквахъ думи на бодростъ и надежда, а той, като благослови всички, почна да говори бързо съ гласъ, който приличаше почти на викъ.

— Покайте се за грѣховетъ си, защото е дошълъ часътъ ви. Защото надъ града на прѣстѣпленията и на раз-врата, надъ новия Вавилонъ, Господъ испрати истребителенъ огънь. Удари часътъ на сѣда, на гнѣва и на бѣдствието. . . . Господъ прѣдсказа своето пришествие и вие ще го видите скоро! Но той нѣма да дойде като Агнецъ, който е пролѣлъ кръвта си за вашитъ грѣхове, а като страшенъ сѣдия, който по своята справедливостъ ще хвърли въ бездната грѣш-ницитъ и невѣрнитъ. . . . Горко на свѣта и горко на грѣш-ницитъ, защото за тѣхъ нѣма да има милосърдие. . . . Виждамъ Те, Христе! Звѣздитъ падатъ като дѣждъ на земята, слънцето потъмнѣва, недрата на земята се разтварятъ и мър-твитъ ставатъ, а Ти идешъ всрѣдъ трѣбни звукове и пѣлчи-ща отъ ангели, всрѣдъ грѣмове и свѣтковици. Виждамъ и чувамъ Те, Христе.